

HÃY LẤY TÌNH YÊU ĐÁP LẠI TÌNH YÊU!

Khi trời đẹp, cả bốn anh em đều thích ra khỏi nhà, ngồi phơi nắng trong sân, nơi nông trại của gia đình. Ông Roger 60 tuổi, ông Charles 53 tuổi, ông Gaston 51 tuổi và ông Christian 46 tuổi. Cả bốn anh em đều ngồi trên ghế lắn và chưa bao giờ rời khỏi mái ấm gia đình nơi nông trại Riouzal, gần Mercoeur, thuộc vùng Corrèze, miền Nam nước Pháp.

Cảnh tượng này thường diễn ra khiến hàng xóm không bao giờ tò mò thắc mắc. Bởi lẽ, cả bốn anh em đều bị tàn tật, chào đời với một thứ bệnh di truyền hiếm có. Bệnh dần dần hủy hoại các tủy xương và chất não đưa đến việc tê liệt các bắp thịt và não bộ. Cả bốn anh em tàn tật đều thuộc về gia đình Cueille gồm 5 trai và 3 gái. Ông Urbain 50 tuổi là người anh em trai duy nhất lành mạnh với 3 chị em gái. Ông đã quảng đại cùng với vợ hiền tiếp nối công trình săn sóc 4 anh em tàn tật sau khi Song Thân qua đời. Xin nhường lời cho Ông Urbain và bà Yvette.

Ông Urbain. Các triệu chứng tê liệt chi bắt đầu xuất hiện vào năm lên 4 hoặc lên 5. Chúng khiến đứa trẻ dễ bị ngã. Do đó, trong 4 anh em tàn tật, chỉ duy nhất Christian được đến trường trong tuổi thơ. Nhưng chỉ một thời gian ngắn. Bởi lẽ, vào thời kỳ đó, chưa có các trường dành riêng cho các trẻ khuyết tật. Bốn trẻ tàn tật Roger, Charles, Gaston và Christian lớn lên trong vòng tay yêu thương chăm sóc của bậc cha mẹ có tấm lòng vàng. Rồi thay, thân phụ chúng tôi qua đời năm 1975 và thân mẫu năm 1987.

Làm sao bây giờ? Yvette - hiền thê tôi - và tôi, chúng tôi không do dự một giây. Tuyệt đối chúng tôi không hề nghĩ đến chuyện đưa 4 anh em tàn tật của chúng tôi gởi vào viện tàn tật.

Bà Yvette. Bốn anh em luôn sống dưới mái ấm gia đình. Chúng tôi vô cùng quyến luyến nhau. Do đó chúng tôi quyết định tiếp nối công trình yêu thương cha mẹ để lại. Chúng tôi dọn về ở nơi nhà cha mẹ để tự tay săn sóc bốn anh em. Dĩ nhiên quyết định này đòi hỏi nhiều hy sinh. Chúng tôi cùng lúc phải trông coi một trại chăn nuôi rộng 60 héc-ta. Thêm vào đó, căn nhà từ-đường tuy vững chắc nhưng đã cũ, không có các tiện nghi thích ứng với người tàn tật. Hai anh đầu của chúng tôi lớn tuổi, không đủ sức leo lên các bậc cấp. Vì thế, sau khi thân mẫu qua đời vào năm 1987, chúng tôi vay 350 ngàn quan Pháp (tương đương với 70 ngàn mỹ kim) để mở rộng căn nhà từ-đường thêm một cánh, nơi tầng trệt.

Thật ra, ông Urbain và bà Yvette cũng nhận được trợ giúp từ phía tòa thị sảnh. Mỗi ngày, cô Nicole, một nữ trợ tá gia đình, đến làm việc trong vòng 6 tiếng đồng hồ. Cô Nicole dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc bốn anh em và giúp đỡ trong việc ăn uống. Ngoài ra, một nữ y tá đến vào mỗi buổi sáng để phụ giúp các công tác vệ sinh. Tất cả phần còn lại thuộc về người thân, và gia đình nhà Cueille sẵn sàng đảm trách. Điều đáng nói trong cuộc sống đòi hỏi nhiều chăm sóc phục vụ này, đó là bầu khí đơn sơ, thoải mái và vui tươi, luôn lan tỏa trong gia đình.

Bà Yvette. Chúng tôi cũng trải qua những giai đoạn khó khăn. Đó là chuyện thường tình. Nhưng chúng tôi không bao giờ hối tiếc về quyết định của mình. Quyết định đó giúp chúng tôi nhìn cuộc đời dưới một nhãn quan khác. Trong gia đình, chúng tôi thích tạo ra bầu khí vui tươi, hóm hỉnh. Chúng tôi dành thời giờ để sống. Nhiều người khác bận tâm với vấn đề công ăn việc làm, âu lo kiếm thật nhiều tiền. Phần chúng tôi, chúng tôi đặt các chuyện ấy xuống hàng thứ yếu. Mỗi khi có chuyện trắc trở xảy ra, chúng tôi luôn tự nhủ:

- *Hãy nhìn bốn anh em mình kìa! Các anh em đang ngồi ghế lắn!*

Tư tưởng này khiến chúng tôi can đảm đối phó với mọi gian nan thử thách. Tất cả trở thành tương đối! Chỉ có một điều chính yếu:

- *Hãy yêu thương nhau! Hãy lấy tình yêu đáp lại Tình Yêu!*

... "Chúa CHA yêu mến Thầy thế nào, Thầy cũng yêu mến anh em như vậy. Anh em hãy ở lại trong Tình Yêu của Thầy. Nếu anh em giữ các điều răn của Thầy, anh em sẽ ở lại trong Tình Yêu của Thầy, như Thầy đã giữ các điều răn của CHA Thầy và ở lại trong Tình Yêu của Người. Các điều ấy, Thầy đã nói với anh em để anh em được hưởng niềm vui của Thầy, và niềm vui của anh em được nên trọn vẹn. Đây là điều răn của Thầy: Anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Không có tình yêu nào cao cả hơn tình yêu của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình. Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em thực hiện những điều Thầy truyền dạy. Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết việc chủ làm. Nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi CHA Thầy, Thầy đã nói cho anh em biết" (Gioan 15,9-15).

("Reader's Digest SÉLECTION", Septembre/2000, trang 11-12)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

